

TÄHEKE

NR.2 1967

Armee sünnipäevaks

RASKETEL AEGADEL VÕITLUSES SUNDIS
TUGEV JA VÕITMATU PUNAARMEE.
LAHINGUHEITLUSTES VISALT TA SUNDIS
VAENLASI LAHKUMA TÖÖLISTE TEELT.

NUUD ME ARMEE OMA TAHTPÄEVA PÜHITSEB,
KÕIKJAL SALUUDID ON ALGAMAS PEA.
MEIE ARMEE JA RAHVAS ÜHISELT
RAHU JA TÖÖD IKKA KALLIKS PEAB.

HILLE ÕIGLANE,
M. Härma nim. Tartu 2. Keskkooli
pioneer

Selle pildi joonistas KAIRE KERDMA süis, kui ta oli 6-aastane

Aivar, kas tahad, hakkame kihla vedama?" jooksis Mati ühel päeval sõbra poole.
„Ee . . . ei tea, kas tasub,“ kahtles Aivar. Ta oli veidi kade, et jälle oli Mati see, kes midagi uut ja huvitavat leidis.

„Hakkame noh! See on nii lihtne,“ ajas Mati elevil olles peale. „Võtame käest niimoodi kinni ja . . . Ai, ära tiri! Ega tirida ole tarvis. Võtame käest kinni ja nüüd peame vaidlema hakkama.“

„Miks?“ ei saanud Aivar aru.

„Peab. Nii veetakse kihla. Näiteks sina ütled: „Näe, hunt jookseb tänavat mööda.“ Mina vastan: „Ei, see on koer.““

„Aga see ongi koer.“

„Mh! Meil on ju tarvis kihla vedada. See on ainult mängult hunt. Kihlavedamise ajal peab vaidlema. Muidu ei saa. Ütle: „See on hunt!“ Ütle, noh!“

„See on hunt,“ kordaski Aivar viimaks.

„Mina võitsin! Mina võitsin! See oli hoopis koer,“ hakkas nüüd Mati heameelest hüplema.

„Ise sa käskisid ütelda, et hunt,“ oli Aivar peaaegu nutma puhkemas. Tõmbas käe lahti ja pööras selja.

KIHLVEDU

Raimo
Männis

Illustreerinud H. SAMPU

„Rumal, see oli ju mängult. Suured inimesed vaidlevad veel kõvemini, kui kihla veavad,“ lohutas Mati. „Tahad, mängime veel? Nüüd ütlen mina, et see oli hunt. See oli hunt! Näe, ütlesingi.“

„Ei taha,“ jäi Aivar tõsiseks.

Mati istus diivaninurgale. Sõbraga riidu minna ta küll polnud tahtnud. Järsku kargas ta püsti ja hüüdis rõõmsalt:

„Tahad, veame niisama? Ilma vaidlemata.“

Aivar ajas huuled veelgi rohkem torusse, aga juba kippus naer peale. Varsti ta ulataski poolküliti käe. Mati kahmas sellest kinni ja kukkus tirima. Enne tiris tema Aivari diivani peale, siis Aivar teda kapini. Varsti lõkerdasid mõlemad naerda. Tore mäng oli see ilma vaidluseta kihlvedu!

TUNNE OMA KODUKANTI!

LEHMALÜPS

Sirr-sorr, sirr-sorr! Käbedalt käisid lüpsja käed, lehma udarast sirisesid peenikesed piimajoad lüpsikusse. Laut oli sõnnikune ja lüpsja pidi vaatama, et mustust piimasse ei satuks. Seepärast sai ka lehm tõelda: „Mis sa, pimevaim, sabaga vehid! Mis sa jalaga kaapad – ajad viimaks lüpsiku ümber!“ Pahandada sai lauta tulnud kiisu: „Mis sa piimast piirad. Näh, kasi jalust!“ Niimoodi oli vanasti. Aga nüüd on kolhoosides ja sovhoosides lehmälüps hoopis masinatöö.

Käisime Saku näidissovhoosis. Ühes laudas on üle paarisaja lehma, teises laudas lehma veelgi rohkem – kes neid jõuakski käsitsi lüpsida ja talitada! Iga neljakümne lehma kohta on üks talitaja. Tema ülesandeks on ainult seadmete töö juhtimine. Laudad on puhtad, valged ja soojad. Lae all värvilised läbipaistvast plastmassist torud. Lüpsiajaks pannakse lehmadele udarale külge voolikud. Kõrvalruumis pumbatakse suur paak õhust tühjaks. Ohutühi paak imeb lehmade udaraist piima välja. Nii voolab piim voolikute ja torude kaudu paaki.

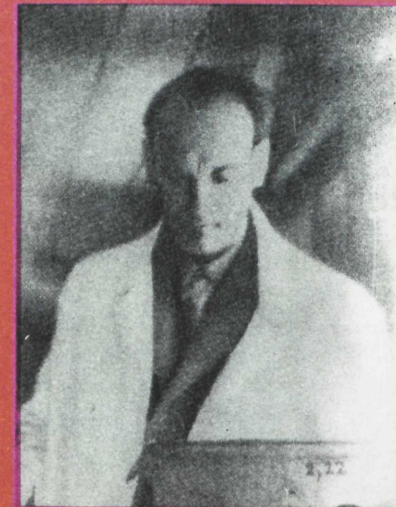
Lüpsiajaks pannakse laudas ka raadio mängima. Tantsuviis kostab mitmest valjuhääldajast korraga. Lehmad jäävad teraselt kuulutama. Pillilood mõjuvad neile rahustavalt ja nad seisavad kogu lüpsiaja vaikselt.

Lauta sõidab ratastraktor, ees lai sahk. Traktor lükkab lauda puhtaks. Lehmade küljealune peab olema alati kuiv ja korras. Siis tuuakse traktoriga silotoitu. Kui aga lehm tahab juua, vajutab ta oma koonu automaatjootasse. Klapp vajub alla ja vesi pääseb jooksmas.

Saku näidissovhoosist veavad autotsisternid piima Tallinna Piimatoodete Kombinaati. Siit saavad sovhoosi piima lastesõimed ja kauplused. Aastas kaks ja pool miljonit kilogrammi. Kui palju seda on? Nii palju, et kui kogu piim oleks korraga autotsisternides, siis saaksime 10 kilomeetri pikkuse autorivi.

BERNHARD LUNDEN

MUNAD

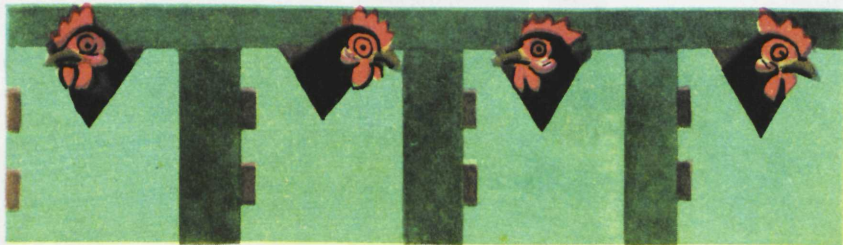

„Meie püüame kasvatada kanu, kes hästi palju muneksid. Ja niisuguseid kanu ja kukke ka, kes ruttu väga suureks kasvaksid.“
Nii rääkis põllumajanduskandidaat Aksel Turp. Ja kutsus lapsed kõike ise vaatama.

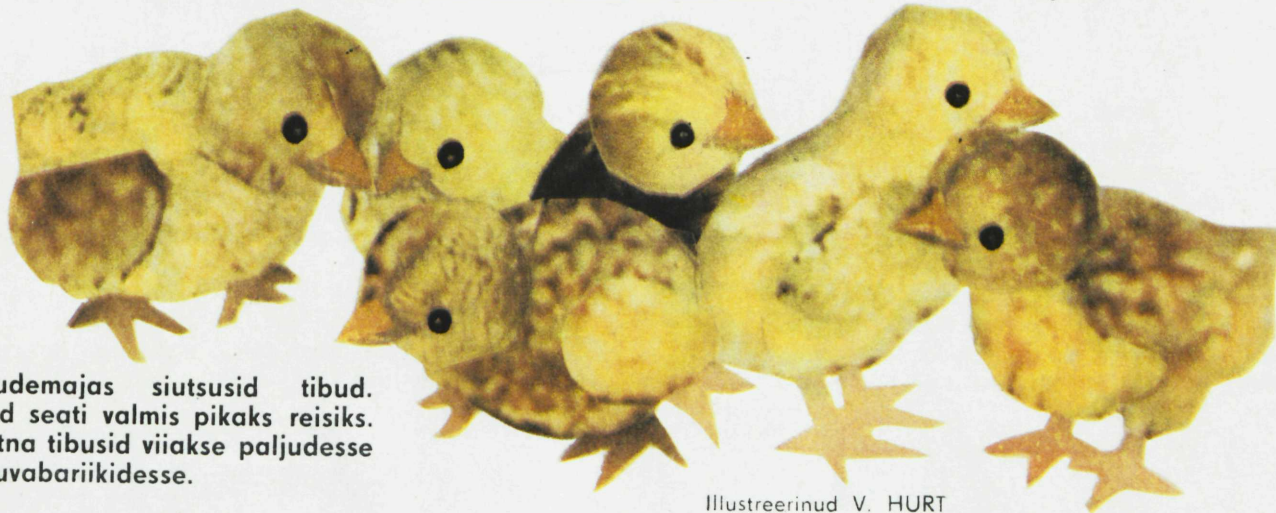
KANAD, TIBUD

KURRNA ALGKOOI LÄHEDAL ASUB LINNUKASVATUSE KATSEJAAM. UHEL PÄEVAL LÄKSID III KLASSI OKTOOBRI LAPSED JA IV KLASSI PIONEER AIN VAATAMA, MIDA KATSEJAAMA TEADLASED TEEVAD.

Miks need kanad on pea pesakasti aknast välja pistnud? Nad kutsuvad talitajat. Kui kana läheb munele, langeb pesakasti luuk kinni. Nüüd saab välja ainult talitaja abiga. Niimoodi tehakse kindlaks, kes on virgad, kes laisad munejad.

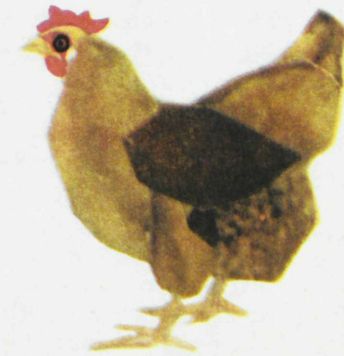

Illustreerinud V. HURT

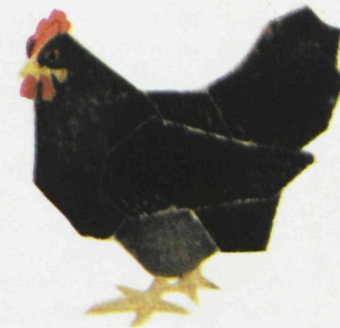
Haudemajas siutsusid tibud. Neid seati valmis pikaks reisiks. Kurtna tibusid viiakse paljudesse liiduvabariikidesse.

See on Kurtnas aretatud valge leghorni kana. Ta munes aastas 336 muna. Nii palju ei ole Nõukogude Liidus muunenud veel ükski kana.

Niisugune näeb välja njuuhämpširi kana.

See on australorbi kana.

Opilane Mati istus pörandal, õpilane Helle ta kõrval. Mõlemad pönnitsesid ärevalt riidekapi poole. Ainult kassipoeg Nurr, samuti õpilaste nimekirjas, sulges silmad ja tukkus.

Nurgast kapi tagant kostis kõbinat ja sahistamist. Siis ilmus sealt õpetaja Peep välja. Mitte kareldes nagu harielikult, vaid väarikal sammul ja tõsiselt. Kaenas kandis ta paksu raamatut, käes hoidis paberilehti ja pinalit.

„Püsti tõusta!“ korraldas ta. Kui sõna kuuldi, lubas:

„Istuge jälle!“

Paksu raamatu jättis ta endale. Teiste ette – ka Nurri ette – aetas ta paberilehti ja pliiatsi.

„Tuleb emakeel.“

Õpetaja Peep heitis pilgu oma paksu raamatusse ning käskis N esimest poolikut kirjutada.

N on küll tähtis täht, kuid tema esimene poolik üksnes püstine kriips. Mati tõmbas kriipse agaramaltki kui Helle. Too sai neid ühe lehekülje täis, Mati kaks – enda jaoks ja uinunud Nurri jaoks ka.

Vaevalt olid N esimesed poolikud valmis, kui Mati küsis:

„Aga millal vahetund tuleb?“

„Miks sa seda pärid?“

„Mul on vaja ruttu minna.“

„Kannata veel! Enne maalime hobust.“

Hobune on suur elukas, ometi mitte raske teha: keskel kera, ees pea, taga saba. Helle hobune sai neli jalga alla, Mati oma kolm. See-eest oli Matil neid loomi kaks: endale ja Nurri jaoks. Kui hobused valmis, sättis õpetaja Peep õpilased rivisse ja alustas võim-

ELMAR RAMLA

KOOL

Illustreerinud H. JÖERUUT

lemist. Ta laskis marssida, joosta, hüppata. Helle hüppas kaugele, Mati temast kaugemale – noh, ikka Nurri eest kah. Siis aga katkes poisi kannatus:

„Vahetund!“

„Oota veel.“

„Silmapilk vahetund!“ karjus Mati.

Peep andis lõpuks järele:

„Olgu siis, kui sa ruttu välja minema pead.“

Ent nende sõnade peale vihastus Mati hoopis:

„Mis välja! Kas sa tõesti ei tea, kuhu ma ruttu minema pean? Ema juurde! Näitama, mida ma juba oskan ja jaksan...“

Ta sööstis, paberileht kaasas, pikka sammudega kööki, Helle tema kannul. Peep jäi raamatusse vahtima. Pörandal magas Nurr, niisama rumal nagu enne.

OLIVIA SAAR

Rohunina

Rohunina tõstab nina:
„MINA vaatan taevasina!
MINA vaatan ilma laia!
MINA kasvan selles aias!“
Kohkub siis, kui äkki näeb –
rohi niidul, rohi mäel,
igal pool on rohi, rohi!
Ei vist liialt tõsta tohi
nina üle teiste pea,
paistab – see ei ole hea!

Mõtles rohunina nii
ja kasvas vaikselt edasi.

Unelugu

Päike naeris,
päike mängis,
nüüd ta magab
meresängis.
Tekiks tal on
taevasina,
mereveest on
voodilina.
Kuhu päike
pani pea?
Pilvepadjal
uni hea.

Kes veel naeris?
Kes veel mängis?
Kes veel magab
oma sängis?

Mina. Sina.
Päike ka.
Kõik me jääme
magama.

„Kure sukad“ on selle uue raamatu pealkiri, mille eest Olivia Saar võistlusel preemia sai. Nüüd võib raamat varsti ilmuda, sest ka pildid on kunstnik Ene Pikal juba valmis. Selle raamatu tegijatest veel niipalju, et ega ükski „Täheke“ ilma nende osavõtuta valmi: Olivia Saar aitab lugusid välja valida ja Ene Pikk nende juurde illustreerimise muretseda.

Kure sukad

Kurg kümme kera lõnga tõi,
konn varrastele silmad löi.
Sai valmis suka kirju äär
ja kasvas suka kirju säär.

Läks mööda kevad, suveaeg,
kurg paljajalu kogu aeg.
Siis tuli sügis, hallad maas,
kurg ootas, millal sukad saab.

Kuid lugu lõppes sedasi,
et konn koob praegu edasi:
nii pikki sukki pole ta
veel jõudnud valmis kududa.

7

Kuskil siin meie kandis elas poisike Puka. Polnud tal ei vanemaid, kodu ega kopikat raha. Kui ta kord kurvalt teedpidi kõmpis, küsiti temalt:

„Puka, kuhu lähed?“

Poiss ei näinud enda ümber inimhingegi. Põllul teiba küljes kõlkus hernehirmutus, rābaldunud ja hatune, õled aukudest väljas, nagu kole et hoidku. Tema küsija oligi.

„Lähen õnne otsima,“ kostis Puka.

Seepeale hernehirmutus:

„Üksinda õnne ei leita. Tulen sinuga.“ Ta lisis veel:

„Aita mind toki otsast alla. Ettevaatlikult! Sest mul haub pääsuke pealael.“

Õigus, seal oli tal pesa. Puka tõstis hernehirmutise õrnalt alla ja nad läksid tasahilju, et mitte linnumune katki pōrutada. Kas nad pisut või palju maad käisid – mine sa täpsust taga aja, ja kas viimast täpsust ongi alati vaja? –, seal kihutasid neile koerakoonlased vastu. Nood istusid tähtsalt hobustel, peas raudne kiiver kui kera, käes raudne oda kui ora. Nad haukusid enne, siis hüüdsid:

„Hōi, matsid, maha mütsid raskete relvade ees!“

„Ei saa,“ lausus Puka, „mu sõbral haub pääsuke mütsi sees.“

Koerakoonlased kergitasid odad ja tungisid peale. Puka oleks hukkunud, ent hernehirmutus vaatas oma koleda näoga hobustele otsa. Need hakkasid perutama, viskasid sõitjad maha ning pagesid metsa. Jalgsi ei jaksanud raskest relvastuses koerakoonlased paigastki liikuda.

Kui Puka ja ta kaaslane käsikäes edasi reisisid – kas kilomeeter või kaks, kes teab, ja kas seda üldse teadma peab –, sattusid nad vaatvatsadele. Need olid rikkad kerekad mehed, igaühel kolm jämedat jalga all ning puhtast kullast nool vibu peal. Nad kähisesid enne, siis karjusid:

„Hōi, sanarid ja sunarid, kes te siia tulite! Kultuurimaa ees kalli kulla ees!“

„Ei saa,“ ütles Puka, „meil haub pääsuke mütsi sees.“

Vaatvatsad lasksid nooled lendu. Puka oleks tingimata surmalaps olnud, kui mitte hernehirmutus teda oma kehaga poleks varjanud. Kuld jäi ta kaltsudesse kinni, häda tegemata. Sõbrad jätkasid reisi.

Jälle hea tüki maad käinud – ja mida kõik teekonnal näinud!, jõudsid nad suurde linna. Selles säras kalliskividest loss ütle mata paljude tornidega. Lossi ees oli

kogu riigi rahvas kōpuli maas. Vāravas aga seisis viie kōega vihased teenrid, keerutasid igas kōes vahedat mōōka ja rōōkisid tulijaile:

„Heitke kah kōpuli kuningavōimu ette!“

„Ei saa,“ kostis Puka, „meil on munad mütsi sees.“

Nii hābematu vastuse pārast oli pea otsast āralōomisest vāhe – isegi siis, kui viie kōega lūūakse! Puka ta kaaslasega viidi lossi kuninga ette. Too kurikaval mees aga pāris enne kōik ilusti järele. Kuulnud, mis tema tähtsate koerakoonlaste ja rikaste vaatvatsadega juhtus, sõnas ta reisijaile:

„Olete kōvad ja kanged! Luban teil oma tūtre kosida.“ Puka oleks ise meelsasti nii kōrgest soost naist soovinud, kuid sõber sosistas talle kōrva:

„Jāta tūdruk mulle.“

Puka nõustus. Mida kōik sõbrale ei loovutata! Hernehirmutisel tolknes kaltsude küljes vaatvatsade kuld, niusuguse kosilase vastu polnud kuningal midagi. Suuremad augud ta riietes tōmmati kotinōelaga kinni ja pruut toodi lagedale.

Nūūd alles selgus, et tūdruk oli kardetavam kui koerakoonlased ja vaatvatsad kokku. Inimesed vārisesid terve kehast juba paljalt ta nime juures – sestap me seda ei mainigi. Et ta ōukondlasi ei tapaks, hoidsid kaks soomustatud meest ta suu ees tammepakku, mida ta nāris nii, et laastud lendasid. Peigmeest silmates kargas ta teda jārama.

Kuigi hernehirmutist valusasti hammustati, ei raatsinud ta end liialt liigutada, mōeldes pesale oma pealael. Ōnneks lendasid just sel hetkel pojad munadest vālja. „Hōissa,“ karjus hernehirmutus, „pāāsuvāgi on vālja, meie vōit!“ Suutmata oma rōōmu taltsutada, keksis ja tantsis ta.

Kuulnud mingist tundmatust vāest ja teiste vōidust,

kōhkūsis kuningas ja koguni ta tūtar endid nāost valgeks. Eriti ringi vaatamata jooksid nad peitu kōige paksemate seintega tūppa. Pukal polnud muud, kui uks nende taga lukku kāānata ja vōiti taskusse pista.

Pukast sai uus riigijuht, hernehirmutisest tema nōuandja. Nad hoidsid rahvast nagu pāāsumune. Pukale vōtsid nad naiseks ūhe armsa tūtarlapse – ikka siit meie kandist. Aga teda ja ta tādīsīd-onusīd tunnete ise küll ja küll, mina neist rāākima ei hakka. Jutt on otsas ja olen ūsna vakka.

ELAR
KUUS

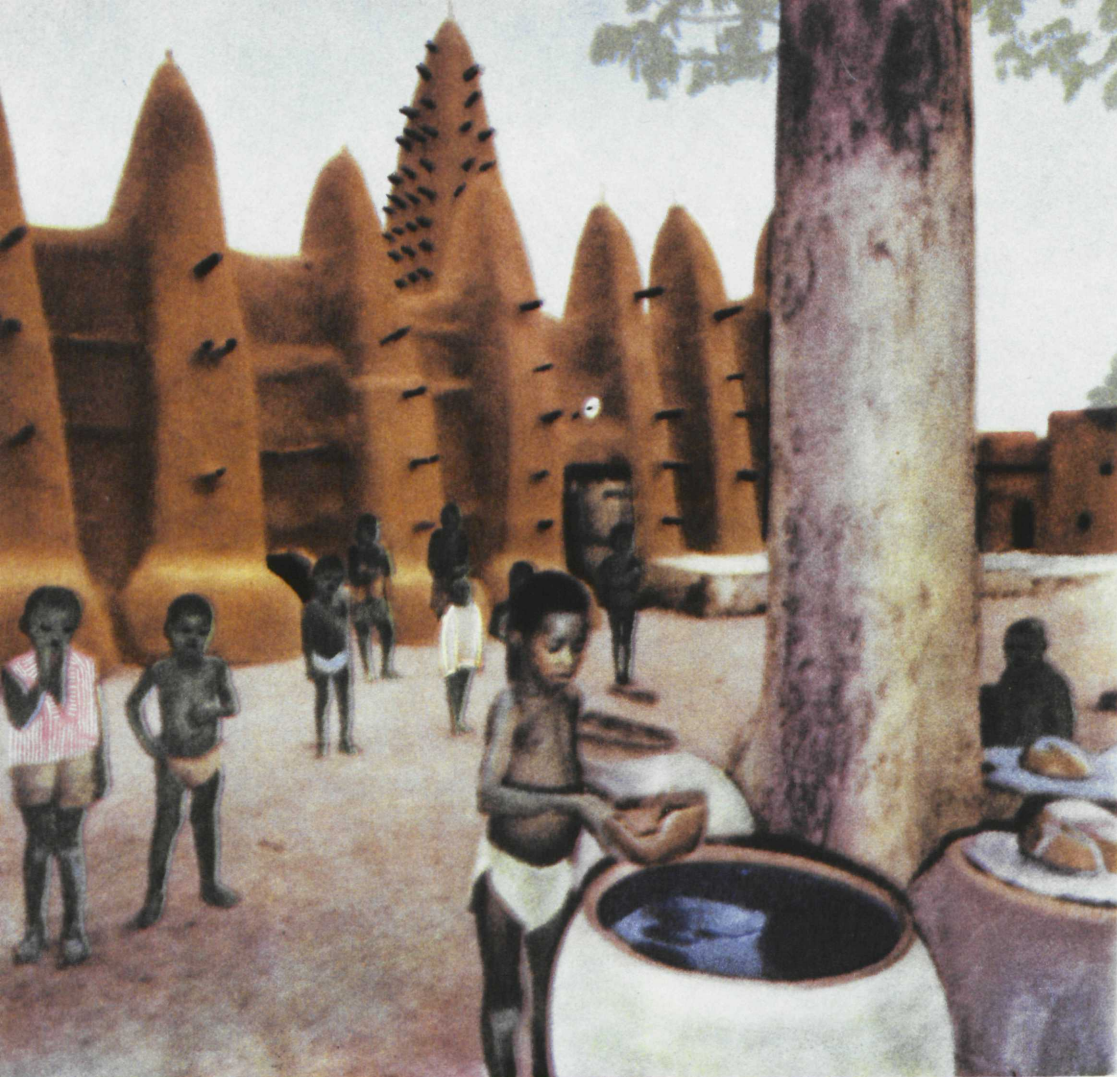
Hel

LEEDU, LATI JA EESTI LASTE AJAK
VOISTLUSE. SELLEL VOISTLUSEL
JARGMISTEST NUMBRITEST LOETI

Hernehirmutis

JAKIRJADE TOIMETUSED KORRALDASID ÜHISE TÄNAPÄEVA MUINASJUTTUDE
SEL SAI ELAR KUUSI MUINASJUTT „HERNEHIRMUTIS“ III KOHA.
DETE TEISI AUTASUSTATUD TÖID.

BOBOD

Aafrikas on väike mägismaa Ülem-Volta. Seal voolab läbi paksu ürgmetsa Must-Volta jõgi. Jõe ääres elavad mustjaspruunid inimesed – bobod.

Nende külades on ümmargused savionnid, mille pilliroost punutud või palmilehtedest laotud katused ulatuvad peaaegu maani. Ürgmetsalagendikel on kõblastega haritud põllulapid, kus kasvab mais ja maapähkel. Põldudel töötavad naised ja lapsed. Meeste tööks on lammaste ja kitsede karjatamine ning kalastamine ja kütmine.

Ürgmetsas elab suur tige kass – tähniline panter. Ta teeb bobodele tihti kurja: murrab maha kitse või tungib isegi inimesele kallale. Siis võtavad mehed kätte pikad odad või jämedad nuiad ning lähevad pantrijahile. Kui jaht õnnestub, panevad kütid endale pähe pikkade narmastega kirjud maskid ning külas algab lõbus pidu (pilt 3).

Ennevanasti ehitasid bobod oma küladesse kõrgeid teravatipulisi savimüüre. Nende ääres kõvakstambitud platsil armastavad lapsed päev läbi mürada ja mängida. Millal nad siis koolis käivad? Ei käigi, sest kool on ainult linnas, linn aga kaugel jõe taga – teispool ürgmetsa. Koole on Ülem-Voltas alles väga vähe, sest see maa oli kaua aega Prantsusmaa võimu all.

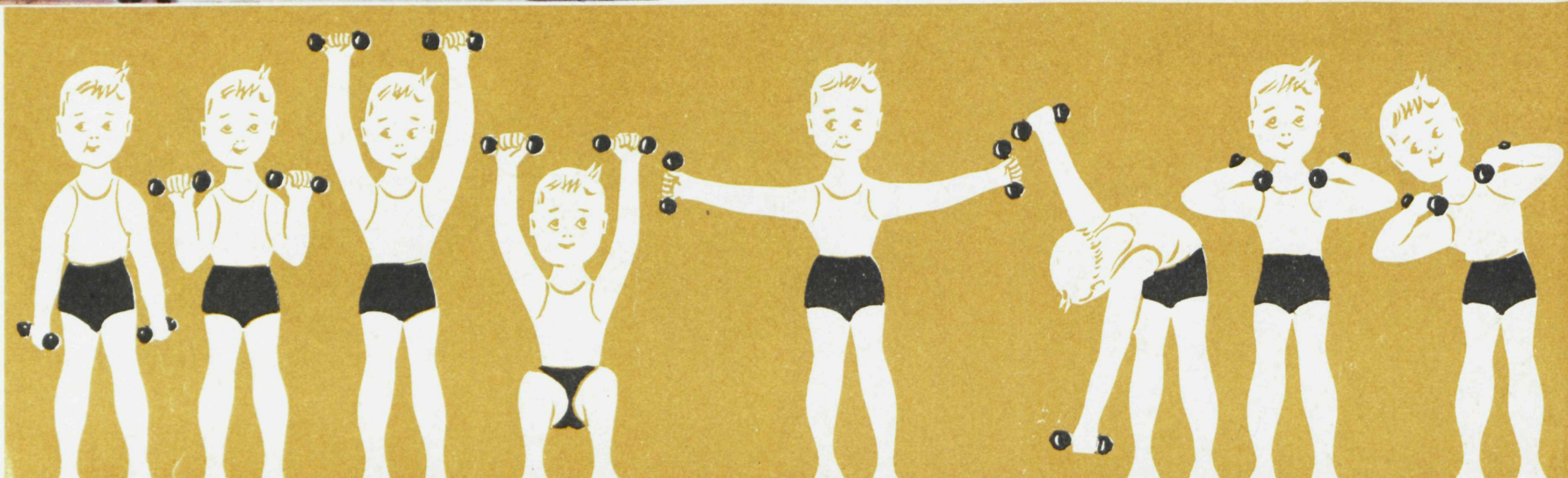
Nende vanade müüride lähedal kasvab raudpuu (pilt 1). See on nii tugev, et kirves ega saag peale ei hakka. Raudpuu kõrval seisavad saviastjad. Neis on jõest toodud joogivesi. Sellised on külarahva ühised viljaaidad (pilt 2). Bobod on ukse nii kõrgele teinud, et aita pääseb ainult redeliga.

1

2

3

SIIN NÄED,
KUIDAS
KÄSIKUTEGA
VÕIMELDA.
KUI TAHAD
TUGEVAKS
SAADA,
VÕIMLE KA NII.

VAPPER ANDRUS

See juhtus Kohilas.

Esimese klassi oktoobrilaps Andrus tuli koolist koju. Viis koolikoti tuppa ja jäi kuulatama. Teiselt korruselt kostis valju nuttu.

Andrus läks trepist üles. Nojah, uks oli lukus, võti väljaspool ees. Tähendab Eha ja Kaja olid omapead. Nähtavasti läks vanaema poodi. Aga miks tüdrukud niimoodi nutsid?

Andrus keeras võtit ja tõmbas ukse lahti. See, mis ta nägi, sundis ust tagasi kinni suruma.

Tuba oli suitsu täis. Kusagil selle suitsu sees nutsid lapsed. Veidi end kogunud, julges Andrus uuesti tuppa vaadata. Nüüd ta vaatas hoolikamalt, märkas kahte väikest kogu ja sööstis nende juurde. Ühe käega surus ta Eha, teisega Kaja enda vastu. Siis talutas tüdrukud välja ning sulges enda järel ukse.

Õed alles läkastasid, kui Andrus naabermajja jooksis ja palus tule-tõrjese helistada.

Natukese aja pärast sõitiski punane auto õue.

Nii lõppes lugu, mis oleks võinud muutuda suureks õnnetuseks, päris hästi. Mistõttu? Seetõttu, et Andrus oli vapper poiss ning tegi just seda, mida niisugusel puhul tuleb teha. Ainult kušeti ja teki sisse jõudis tuli augu süüa. Siis pandi talle piir.

Hiljuti autasustati oktoobrilast Andrus Keskküla medaliga „Vapruse eest tulekahjul“.

Kolmeaastasel Ehal ja nelja-aastasel Kajal hakkab see lugu nüüd juba ununema. Endistviisi mängivad nad terve päeva oma nukkude ning kummist kitsega. Endistviisi teevad nad ka veidi vallatust. Aga seda peavad nad nüüd küll meeles, et tikutops ei ole mänguasi. Ja kui ema on tikud ahjuservale pannud, siis ei tohi roopi võtta ja neid sealt alla lükata.

Pea seda ka sina meeles.

EHA

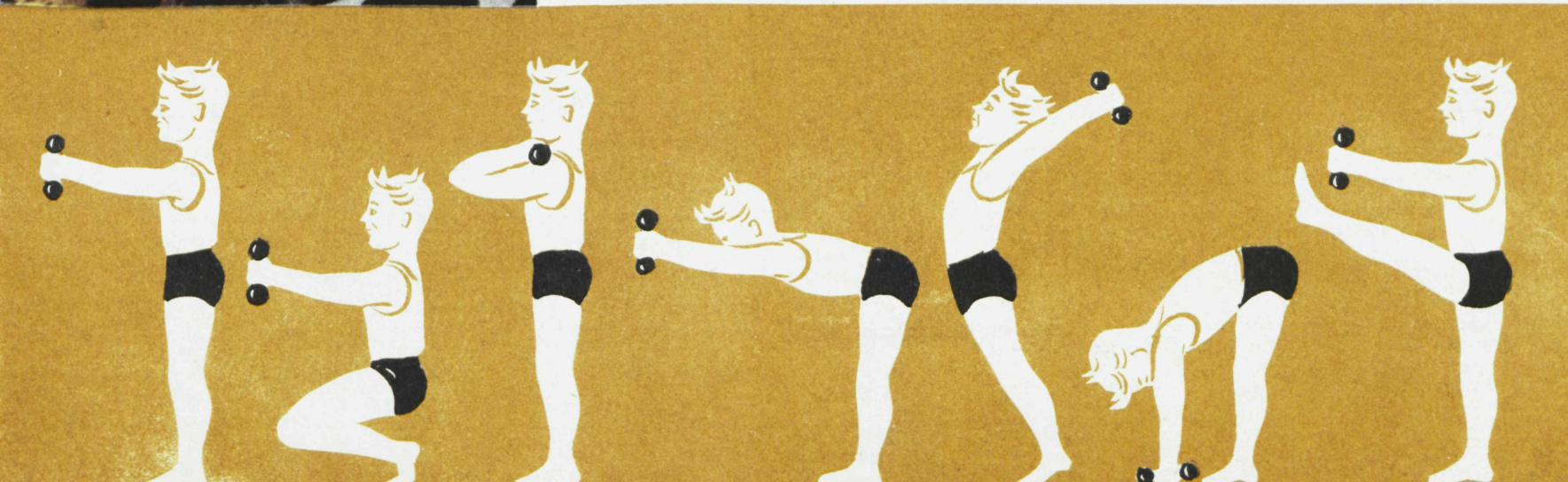

KAJA

ANDRUS

Sinu Täheke

SUURI
KÄSIKUID
ÄRA VÕTA.
SULLE SOBIVAD
KÕIGE PISEMAD.
POES
MAKSAVAD
NEED KÜMME
KOPIKAT.

KÕRGUSTESSE JA SÜGAVUSTESSE!

Inimesed püstitavad kõrgehitisi, tõusevad üha kõrgemale taevavarustusse, sukelduvad sügavale merepõhja ning laskuvad maapõue.

Reisilennuk, mis viib sind Tallinnast Moskvasse, lendab kuni 11 kilomeetri kõrgusel.

Rakettlennuki kõrgusrekordiks on ligemale 52 kilomeetrit.

Kõige kõrgemale on lennatud kosmoselaevaga – 480 kilomeetrit. Seal väljus ameerika kosmonaut kosmoselaevast ja hõljus ääretus maailmaruumis.

Teadlased on õhupalliga tõusnud 31 kilomeetri kõrgusesse.

Nõukogudemaal ehitatakse reisijatele reaktiivlennukit, mis hakkab lendama 20 kilomeetri kõrgusel.

Kui lähed Suure Munamäe vaateorni tippu, oled ümbritsevast maapinnast 150 meetri kõrgusel.

Tuuker võib töötada 63 meetri sügavuses.

Allveesportlane on sukeldunud 51 meetri sügavusse.

Akvalangist on suutnud sukelduda 222 meetri sügavusse.

Soomusülirkonnas tuuker saab töötada 350 meetri sügavuses.

Allveelaev võib ujuda 400 meetri sügavuses.

Meredest kõige sügavam on Vaikne ookean. Nõukogude teadlased mõitsid seal ühes kohas sügavuseks 11 kilomeetrit 34 meetrit.

Süvamerelaev on sukeldunud 10 kilomeetri 916 meetri sügavusse.

Vanaaegsed Egiptuse kuningad lasksid ehitada kõrgeid hauaehitisi – püramiide. Cheopsi püramiid on 137 meetri kõrgune.

Maailma sügavaimad kaevandused asuvad Lõuna-Aafrikas. 2 kilomeetrit 600 meetrit allpool maapinda kaevandatakse kulda ja teemante. Nii sügaval maapõues valitseb 80-kraadine palavus. Inimesed saavad kaevandustes töötada ainult seetõttu, et sinna juhitakse külma õhku.

Sügavaimad õlipuuraugud ulatuvad maapõue ligemale 7 kilomeetriteni.

Geoloogid on saanud kivimeid umbes 8 kilomeetri sügavusest puuraugust.

Alpinistid vallutasid Kesk-Aasia mäestikus asuva maailma kõrgeima mäetipu – Tšomolungma. Mäetipu kõrgus on 8 kilomeetrit 847 meetrit.

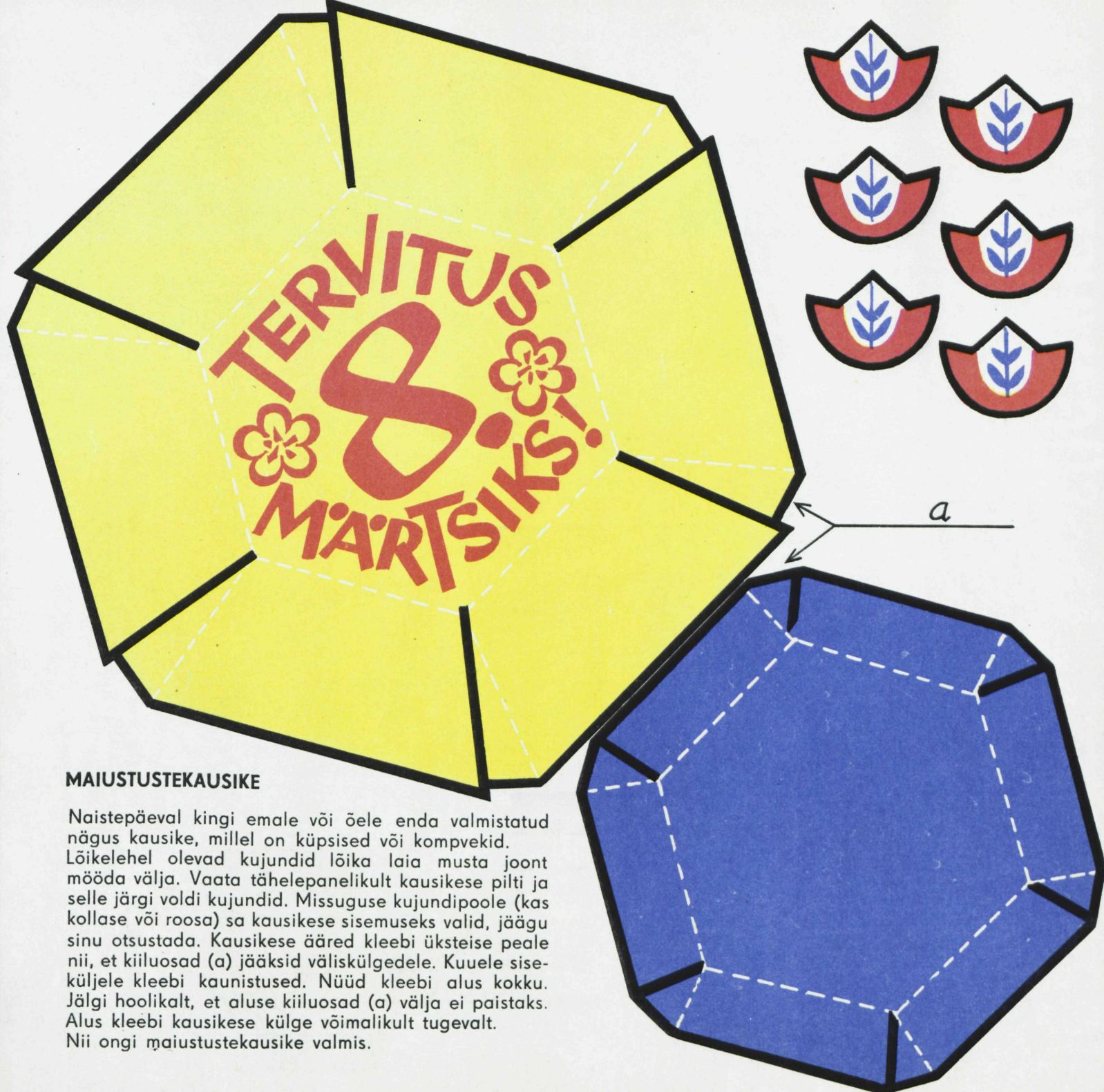
Prantsusmaa pealinnas Pariisis asub Eiffeli torn, mis on 300 meetri kõrgune.

Koobastesse on laskunud umbes 1 kilomeetri sügavuseni.

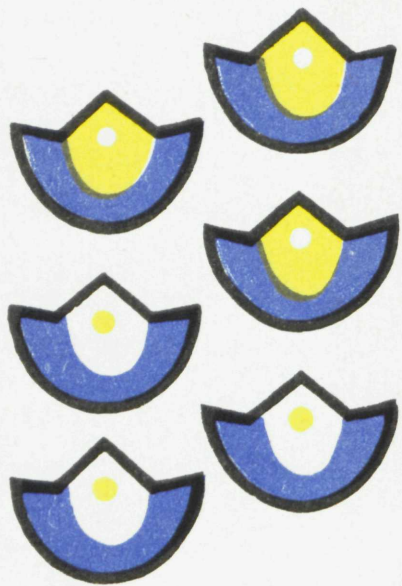
Illustreerinud V. KOTKAS

SEDA SINIST JOONT MÕÕDA LOIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITÕULEHT

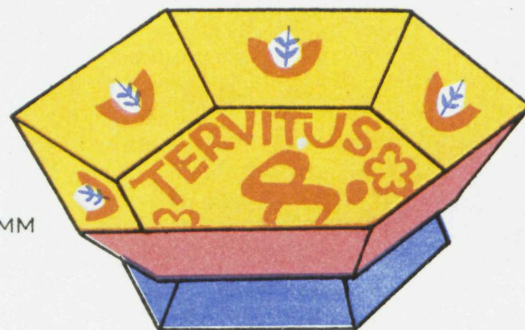
MAIUSTUSTEKAUSIKE

Naistepäeval kingi emale või õele enda valmistatud nägus kausike, millel on küpsised või kompvekid. Lõikelehel olevad kujundid lõika laia musta joont mööda välja. Vaata tähelepanelikult kausikese pilti ja selle järgi voldi kujundid. Missuguse kujundipoole (kas kollase või roosa) sa kausikese sisemuseks valid, jäägu sinu otsustada. Kausikese ääred kleebi üksteise peale nii, et kiiluosad (a) jääksid väliskülgedele. Kuuele siseküljele kleebi kaunistused. Nüüd kleebi alus kokku. Jälgi hoolikalt, et aluse kiiluosad (a) välja ei paistaks. Alus kleebi kausikese külge võimalikult tugevalt. Nii ongi maiustustekausike valmis.

TERVITUS
8.
MÄRTSIKS!

Joonistanud K. TAMM

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

MÖISTA, MÖISTA,
MIS SEE ON?

Prunt suus,
põll ees,
kael kuiv,
köht vees?

Ma käin ja käin küll päeval, ööl –
ei paigast nihku ma.
Ja käies mõnikord ka lõön –
ei keegi haiget saa?

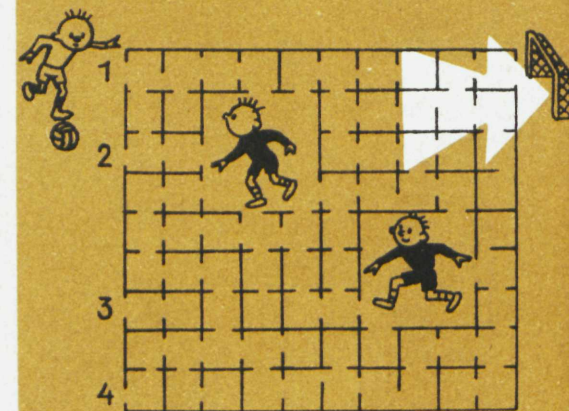
MITU KALA?

Mitu kala on selles parves?

PEALELÖÖK

Juku ja Miku on osavad kaitsemängijad.
Kuidas saaks Otu palli neist mööda vä-
raverse lüüa?

3 2 1 2

1 2 1 3 2

MISSUGUNE RAAMAT?

Igasse ruudukesse tuleb kirjutada üks täht. Numbrid näitavad, mitmes see on vastava looma või eseme nimetuses. Kui sa õiged tähed kirjutad, saad kokku luges ühe lasteraamatu.

MILLINE KIISU MÄNGIB MILLISE KERAGA?

PEETRI VARI Missugune vari on Peetri oma?

Talv

TUHINAGA TULID TUISUD,
VALMIS JUBA PANGE UISUD.
LUMETOLMU SAJAB TEELE,
KÜLMATAAT TEEB KATUST VEELE.

SUURED HANGED ÜMBER MAJA.
LABIDAGA TEED NÜÜD AJAN.
IKKA JUURDE LUND VEEL SAJAB,
JÄLLE KINNI KATAB RAJAD.

TALVETAAT TÕI TUISUD KAASA,
LUMEHANGE MATTIS AASA.
LINNUD LÄINUD OMA TEED.
KULMUNUD KÕIK JÄRVEVEED.

ERIKA KAHAR,
A. Jakobsoni nim.
Pärnu 1. Keskkooli
IV klassi õpilane

„Näärivana“ – joonistanud N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkooli I klassi õpilane MAARJA KROSS.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Jutuke tihastest

Väljas oli pakane. Aknaruutudel härm nagu vill. Tihased sirtsusid haledasti. Viisin tihastele rasvase pekitüki. Peagi oli parv pekitüki kallal ja kõik sädistasid rõõmsasti. Varsti sai toit otsa ja tihased koputasid aknale. Viisin teri. Ka neid söödi isuga. Hoolitse sinagi tihaste eest!

ULVI HAIN,
Fr. R. Kreutzwaldi nim. Võru Keskkooli
III klassi õpilane

Tere, Täheke!

Kirjutan öde Eve abiga teile väikese kirja. Olen kuue-aastane. Tunnen kõiki tähti ja numbreid. Kirjutada ma veel ise hästi ei oska. Öde õpetab mind. Vahel ma jonnin ka. Oskan lugeda „Tähekest“. Lahendan ka ajakirjas olevaid mõistatusi. Lõpetan oma kirja suurte tervitustega.

VELLO TALBAK
Kolgast

ELKJU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri „Täheke“ nr. 2 – 1967, VIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

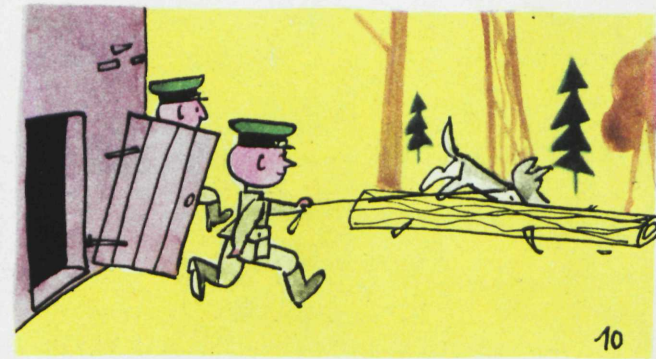
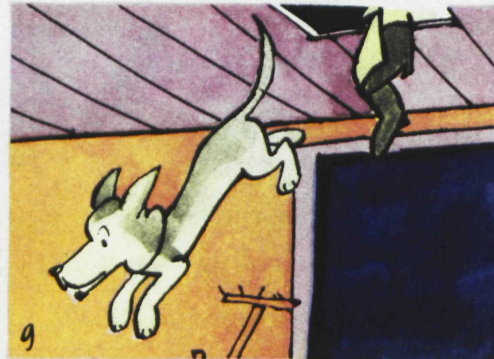
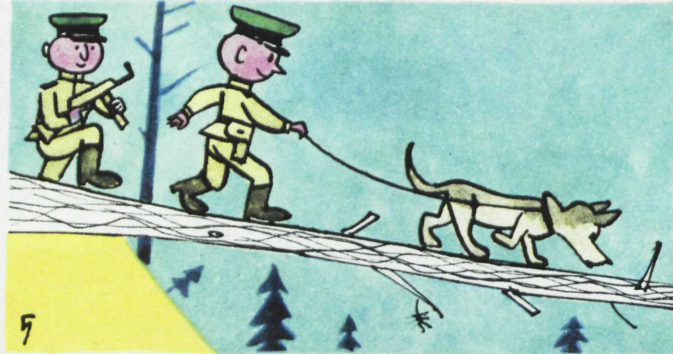
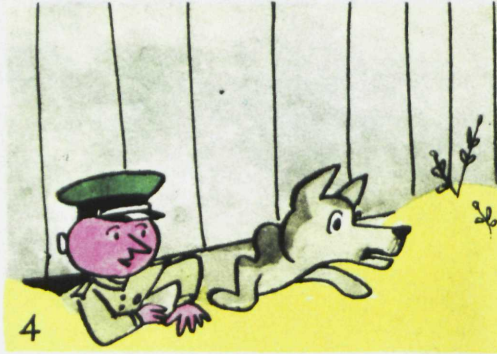
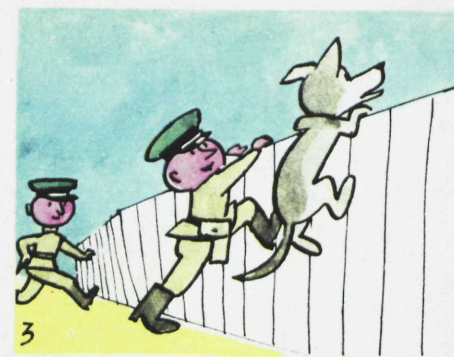
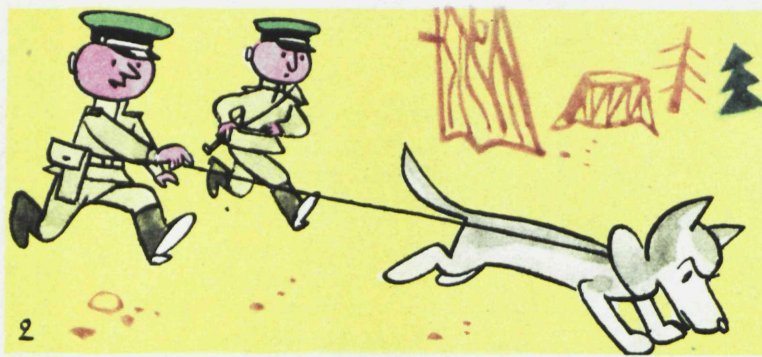
Leduda antud 25. XII 1966. Trükkidat antud 21. I 1967. Trükkarv 55 000. Paber 90×608. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,85. MB-01238. Tellimise nr. 1895. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Esikaanel S. VALJALI joonistus
„Võimle igal hommikul!“

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учено-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Тартуское шоссе 41. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, Бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Заказ 1895. Тираж 55 000.

POIKA

Joonistanud
O. KALLAS

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.